

Cuprins

<i>Cuvînt-înainte</i>	7
<i>Partea întâi. O urmărire și o conversație</i>	9
<i>Partea a doua. Amintirea unei urmăriri</i>	53
<i>Partea a treia. Urmărire și eșec</i>	173
<i>Partea a patra. Urmărirea ca fericire</i>	209

Am intrat în alt stufăriș, care creștea mai înalt decât noi, așezînd cu grijă un picior înainte de a-l ridica pe celălalt, pășind încet ca într-un vis sau într-o reluare. Acum simțeam foarte clar mirosul ăla, ce-o fi fost, îl simțeam mereu, doar că uneori mai puternic, alteori puțin mai slab. Nu-mi plăcea deloc. Încet-încet, ne apropiaserăm de mal și, în fața noastră, urmele lăsate de vînat se duceau direct într-o mlaștină lungă, în care stufărișul creștea și mai înalt decât tot ce văzuserăm pînă acum.

— Le simt mirosul tot mai tare, probabil că-s foarte aproape, i-am spus în șoaptă lui Pop. Nu glumesc. Serios.

— Te cred. Ce zici să ne urcăm pe mal și să înconjurăm mlaștina? Așa am putea merge pe deasupra ei și am vedea ce-i acolo.

— Da, bine. M-a speriat rău stuful ăla înalt, am spus apoi, după ce am ajuns sus, pe mal. Nu mi-ar plăcea deloc să vînez băgat în așa ceva.

— Nici elefanți? mă-ntrebă Pop.

— Nu.

— Dar chiar vînați elefanți în iarbă așa de înaltă? întrebă P.O.M.

— Da, spuse Pop. Trebuie să te sui pe umerii cuiva ca să poți trage.

„Poate că alții mai buni ca mine chiar fac asta, mi-am spus. Eu n-aș face așa ceva.“

Am mers mai departe pe malul înverzit, putînd vedea în sfîrșit în jur, ocolind mlaștina aia cu stuf înalt și uscat. Pe malul celălalt, mai în spate, se vedeau copacii masivi și deasupra lor se înălța peretele abrupt al canionului. Pe partea noastră, deasupra, se contureau dealurile acoperite de iarbă și presărate cu copaci

răsfirați. În față, unde se termina mlaștina cu stuful, râul se îngusta și crengile copacilor de pe cele două maluri aproape că se uneau deasupra lui. Droopy mă strînse brusc de umăr și ne ghemuirăm amîndoi. Mi-a dat carabina mai mare și el a luat Springfieldul. Îmi arătă cu degetul și, dincolo de un cot al râului, am văzut capul unui rinocer cu un corn lung, minunat. Își legăna capul și, de unde eram, puteam să-i văd urechile tresărindu-i și ochii mici de porc. Am tras siguranța și i-am făcut semn lui Droopy să se lase la pămînt. Apoi l-am auzit pe M'Cola repetînd întruna:

— *Toto! Toto!* — după care m-a apucat de braț.

— *Manamouki! Manamouki! Manamouki!* șoptea Droopy repezit și amîndoi, și el, și M'Cola, încercau înnebuniți să mă împiedice să trag.

Era o femelă cu pui și, cînd am lăsat arma jos, a fornăit scurt, s-a prăvălit în stufăriș și a dispărut. Pe pui nu am apucat să-l văd. Am mai văzut cum se legăna stuful pe unde treceau, după care s-a lăsat liniștea.

— Fir-ar a dracu', mare păcat, șopti Pop. Avea un corn superb.

— Eram gata-gata să-i iau piuitul, am spus. Nu mi-am dat seama că-i femelă.

— M'Cola a văzut puiul.

M'Cola îi șopti ceva, dînd din cap înțelegător.

— Zice că mai e un rinocer acolo. Că l-a auzit fornăind.

— Hai să urcăm mai sus, ca să-i vedem dacă se despart, și după aia poate reușim să facem ceva, am spus.

— Bună idee. Poate că-i și masculul cu ei.

Ne-am dus puțin mai sus pe mal, de unde ne puteam uita peste stufărișul înalt și, în timp ce eu trăgeam

siguranța la loc și Pop își lua carabina mare, M'Cola aruncă o bîță în stufăriș, în locul din care se auzise furnăitul.

Se auzi un șuier, însă nimic altceva, nici o mișcare, nici o tresărire a stufului. După care se auziră niște pocnituri și văzurăm cum stuful se legăna în urma unui corp care-l traversa în goană, îndreptîndu-se spre malul opus, însă nu puteam vedea despre ce este vorba. După care i-am văzut în sfîrșit spinarea neagră, coarneaule curbate larg, ascuțite în vîrf și, în cele din urmă, bivolul ni s-a arătat în întregime, urcînd agitat malul, cu mișcări repezite. Se cățara rapid cu picioarele lui puternice, cu gîtul întins în față, cu capul aplecat sub coarneaule greoaie, cu cocoașa rotunjită între omoplați, ca la tauri. Ținteam locul în care gîtul i se îmbina cu umărul, cînd Pop mă opri.

— Nu-i prea mare, îmi șopti. Eu nu l-aș împușca, asta dacă nu cumva îl vrei pentru carne.

Mie mi se părea foarte mare și tocmai ce se oprise, cu capul ridicat și întors către noi.

— Mai am voie să împușc încă trei și, oricum, o să plecăm de aici, iar în altă parte nu-i mai găsesc.

— Și carnea e a dracu' de bună. Bine, dă-i drumu'. Termină-l. Dar după ce tragi, să fii pregătit și pentru rinocer.

M-am așezat într-un genunchi – nu eram obișnuit cu carabina aia mare și grea. Am țintit umărul, am apăsat pe trăgaci și apoi am tresărit, însă fără să trag. Dacă trăgaciul Springfieldului mergea ușor, lin pînă la capăt, cu trăgaciul ăsta ajungeai la un punct în care ți se părea că metalul s-a lipit de metal. Era ca și cum ai avea un coșmar în care nu poți să tragi. N-am putut să-l împing pînă la capăt, așa că mi-am corectat poziția, dereglată după ce tresărisem, mi-am

ținut respirația și am tras. S-a auzit o explozie uriașă și carabina mi s-a smucit puternic în mână – când mi-am revenit, am văzut bivolul stînd încă pe picioarele lui, după care a fugit la stînga și atunci am tras și glonțul din cealaltă țevă, aruncîndu-i o trombă de praf și pulbere pe picioarele din spate. Înainte să apuc să încarc din nou arma aia de calibrul 47 cu două țevi, dispăruse, și fix în același timp auzirăm cu toții forăitul celui alt rinocer, care ieșise din partea de jos a stufărișului și dispăruse printre copacii masivi de pe malul pe care eram, fără să apucăm să vedem însă altceva decît o siluetă trecînd fulgerător prin stuf.

— Țista a fost masculul, spuse Pop. S-a dus în josul rîului.

— *N'Dio. Doumi! Doumi!*

Droopy ne tot atrăgea atenția că era vorba de un mascul.

— L-am atins pe nemernicu' ăla de bivol, am spus. Dracu' știe unde, dar l-am nimerit. Să le ia dracu' de arme grele. M-a zăpăcit trăgaciul' ăla.

— Puteai să-l dobori foarte bine și cu Springfieldul.

— Sau măcar aș fi știut unde l-am nimerit. Da' cu asta de 47 m-am gîndit că ori ratez, ori îl omor pe loc. Și uite că acum ne-am trezit că doar l-am rănit.

— Lasă, că nu pică așa ușor, spuse Pop. Să-i lăsăm timp.

— Mi-e să nu-l fi nimerit în burtă.

— N-ai de unde să știi. La cum a luat-o de repede, poate să pice și-n o sută de metri.

— S-o ia dracu' de pușcă. Deloc nu pot să trag cu ea. Să apeși trăgaciul ăla e ca și cum ai deschide o cutie de conserve.

— Hai să mergem, spuse Pop. Cine știe cîți rinoceri or fi împrăștiați pe-aici.

— Și bivolul?

— Avem o grămadă de timp să ne ocupăm și de el. Trebuie să-l lăsăm pînă rămîne fără putere. Lasă-l să i se facă rău.

— Ia gîndește-te ce-ar fi fost dacă eram acolo, jos, cînd au ieșit ăștia.

— Păi da, spuse Pop.

Toată discuția asta a fost purtată în șoaptă. M-am uitat la P.O.M. Arăta ca și cum s-ar fi bucurat de o serată cu muzică bună.

— Ai văzut cumva unde l-am nimerit?

— N-am putut să-mi dau seama, șopti el. Crezi c-or mai fi mulți pe acolo?

— Mii. Și-acum ce facem, Pop?

— Masculul ăla s-ar putea să se fi oprit chiar după curbă. Hai să vedem.

Am continuat să mergem de-a lungul malului, cu nervii întinși la maximum, și cînd am ajuns la locul unde stufărișul se îngusta și apoi dispărea cu totul, am văzut iar un corp mai mare mișcîndu-se prin stuf. Îmi pusesem pușca la ochi, pregătit să trag cînd apărea. Însă în afară de unduirea stufului, nu se arătă nimic. M'Cola îmi făcu semn cu mîna să nu trag.

— Of, al dracu' pui, făcu Pop. Probabil c-or fi fost doi. Și masculu' ăla pe unde dracu' o fi?

— Da' tu cum naiba reușești să-i vezi?

— Îmi dau seama după mărime.

Ne opriserăm pe loc și ne uitam în albia rîului, la umbrele lăsate de copacii ăia uriași și în susul rîului, cînd M'Cola ne arătă cu degetul ceva pe dealul din dreapta.

— *Faro*, șopti și-mi întinse binoclul.

Și acolo, pe deal, cu fața la noi, masiv, negru, uitîndu-se drept spre noi, cu urechile tresărînde și capul

ridicat, legănându-l în vreme ce nasul căuta să prindă o pală de vînt, era alt rinocer. Privit prin binoclu părea uriaș. Pop îl studia și el cu binoclul lui.

— Nu-i mai bun decît ăla de l-ai împușcat deja, spuse încet.

— De-aici pot să-l dobor din prima, am zis eu.

— Nu mai ai dreptul decît la un singur rinocer. Și vrei unu' mai bun.

I-am întins binoclul lui P.O.M.

— Îl văd și fără, spuse ea. E uriaș.

— Poate ne atacă, spuse Pop. Și atunci vei fi nevoit să-l împuști.

În vreme ce ne uitam la el, un alt rinocer apăru din spatele unui copac care avea coroana ca un fel de pană. ăsta era puțin mai mic.

— O, Doamne, alt pui, spuse Pop. Aia-i femelă. Bine că n-ai tras. Problema-i că a dracu' *chiar* s-ar putea să ne atace.

— E aceeași de mai devreme?

— Nu. Aia avea un ditamai cornu'.

Ne apucase pe toți un fel de entuziasm nervos, precum cel al unui bețiv care nu se mai oprește din rîs, acel entuziasm pe care-l provoacă abundența bruscă, idioată de vînat care apare așa, dintr-odată. E o senzație pe care ți-o provoacă orice fel de vînat sau pește de care în mod normal dai mai greu și pe care, dintr-odată, îl găsești din abundență, o abundență ridicolă, incredibilă.

— Uită-te la ea. Știe că ceva nu-i în regulă. Însă nu ne vede de acolo și nici nu ne poate simți mirosul.

— A auzit împușcăturile.

— Știe că sîntem pe-aici, pe undeva. Dar nu-și dă seama unde mai exact.